

Dramos būrelio vaikų kūryba apie besmegenį

Štai, besmegenis – tikras gražuolis.
Dairos aplink save ir puikuoja:
- Koks aš gražutis, koks aš dailutis,
Gal mane lipdė mažas vaikutis?

O snaigė supykus, garsiai jam tarė:
Ar tu dailutis? Tikrai ne gražuolis!
Iš draugių - snaigučių tu pastatytas.
Nėra ko taip džiaugtis, nes jos sulipdytos... (Beatričė 4 kl. ir Viltė 2 kl.)

Sniego senių galvos pūpso,
Kyšo nosys iš pusnies.
Mes, kaip niekad, gero ūpo:
Džiaugsmas liejas iš širdies.

Besmegeniai kėpso, vėpso...
Jau pavasaris čia pat.
Jiems kaskart prireikia skėčio -
Šildo saulė juos kaip mat. (Viltė 4 kl. ir Austėja 2 kl.)

Linksmas besmegenis stovi pusnyje
Ir dainuoja dainą vėlai vakare:

- Oi, kaip noriu pas senele,
Pas senele besmegenę.
Ta senelė, oi, gera!
Su šilta šilta skara.
Ji pyragą mums jau kepa
Ir razinų į jį deda.
Kviečia pas save visus -
Ir snieguotus, ir šaltus. (Vakarė 4 kl. ir Vakarė 2 kl.)

Baltas besmegenis, baltas jis labai.
Statėm besmegenį kartu su draugais.
Morkos nosį jam įdėjom.
Akims anglių neturėjom.
Bet įspraudėme bulves -
Besmegenis atsimerks! (Agnius 3 kl. ir Matas 3 kl.)

Mes nulipdėm sniego senį.
Jis vaidino mums Jonelį.
Pažadėjo duot vaistų
Nuo blogų žiemos orų.
Bet mums davė dovanų:
Laikroduką ir žaislų.
O, kai pabaigė vaidinti,
Jis užsnūdo, ėmė springti.
Neišgėrė pats vaistų,
O mes likom be žaislų. (Goda 3 kl. ir Augustas 2 kl.)